

Sygn. akt VI GC 126/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rzasa

Protokolant: st. sekretarz sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: Firma Handlowa (...) Spółka Akcyjna w R.

przeciwko: Ł. K.

o zapłatę

utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 23 stycznia 2015r. sygn. akt VI GNc 13/15.

Sygn. akt VI Gc 126/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 grudnia 2015 r.

Pozwem z dnia 20 stycznia 2015 r. powód Firma Handlowa (...) S.A. w R. wniósł przeciwko Ł. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) pozew o zapłatę kwoty 534 615,65 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa i kosztami postępowania sądowego.

Na uzasadnienie podał, że pozwany nabywał u powoda towar w związku z czym wystawiane były faktury VAT, z terminem płatności każdorazowo określonym w fakturach. W okresie od 26 kwietnia 2013 r. do 29 czerwca 2013 r. zadłużenie pozwanego względem powódki wyniosło łącznie 444 838,75 zł. Pomimo wezwań do zapłaty kwota nie została zapłacona.

Powód wezwał pozwanego do zapłaty pod rygorem wypełnienia pozostawionego mu przez pozwanego weksla in blanco na kwotę należności głównej wraz z odsetkami. Jednocześnie wskazano miejsce, w którym pozostawiono weksel do wglądu i wskazano termin jego płatności.

Wobec braku zapłaty weksel został wypełniony na kwotę 534 615,65 zł należności z faktur VAT wymienionych w pozwie tj. 444 838,75 zł. oraz odsetek ustawach wyliczonych na dzień płatności weksla w wysokości 89 776,90 zł.

W dniu 23 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy uwzględnił żądanie pozwu w całości wydając nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym sygn. akt VI GNc 13/15.

We wniesionych skutecznie zarzutach od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz w całości, wniósł o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwany wniósł o zobowiązanie powoda do rozliczenia wskazanych zobowiązań składających się na sumę wekslową, podniósł zarzut zapłaty całej należności oraz zgłosił zarzut potrącenia wzajemnej należności w wysokości 32 558,37 zł.

Pozwany przyznał, że kupował towar u powoda w ramach „kredytu kupieckiego” płacił połowę ceny, placąc całość po wystawieniu faktury. W ramach współpracy zamawiał towar, dokonując wpłat za towar, nadwyżka była księgowana na ewentualne zaległości. Nie wpłacał na konkretną fakturę, ale za zamówienie.

Pozwany zakwestionował wysokość sumy wekslowej podnosząc, że w miesiącach, w których powód wystawił sporne faktury, dokonał przelewów bankowych na łączną kwotę 390 000 zł., dokonywał też wpłat gotówką oraz w banku obsługującym powoda. Pozwany zakwestionował też ilość otrzymywanego towaru, jak i zawyżone ceny jednostkowe, wskazał też na rozliczenia stron z tytułu palet.

W odpowiedzi na zarzuty powód wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

Powód wyjaśnił, że współpraca stron opierała się o umowę z dnia 24 stycznia 2012 r. Powód początkowo płacił należności, z czasem pojawiły się opóźnienia w płatnościach.

Wpłaty pozwanego, który nie wskazywał za jaką fakturę płaci księgowane były zgodnie z umową na poczet najdalej wymagalnych faktur VAT.

Odnosnie kompensat powód podniósł, że kwoty i zasady kompensat uzgadniane były ustnie na bieżąco, pozwany wydruków kompensat nigdy nie odsyłał. Różnice pozostałe po konkretnych kompensatach zaliczane były na najstarsze z zaległych faktur. Ostatecznie nie istnieją wzajemne wierzytelności pozwanego, które zostały skompensowane, zadłużenie zaś pozwanego zostało pomniejszone.

Odnosnie zarzutu potrącenia powód zaprzeczył, aby pozwanemu przysługiwała jakakolwiek wierzytelność wobec powoda.

Powód zakwestionował zarzut dotyczący ilości towaru i jego cen.

Powód zaprzeczył też pobieraniu kaucji za palety, jako że te sprzedawane były wraz z towarem z opcją odkupu, z której pozwany nie skorzystał.

Powód wskazał na pisemne uznanie przez pozwanego długu.

W piśmie z daty 28 września 2015 r. pozwany ustosunkowując się do stanowiska powoda podniósł częściową wadliwość towaru, spłatę zobowiązania objętego jego oświadczeniem o uznaniu długu, podtrzymał twierdzenia co do braków ilościowych towaru oraz zawyżania cen, zakwestionował też twierdzenia co do wliczania palet do ceny za towar.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strony postępowania, powód Firma Handlowa (...) S.A. w R. i pozwany Ł. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) zawarły umowę handlową z dnia 24 stycznia 2012 r. dotyczącą warunków współpracy w zakresie sprzedaży towarów przez powoda pozwanemu. Pozwany uzyskał kredyt kupiecki w wysokości 15 000 zł.

Zgodnie z łączącą strony w/w umową handlową, o ile nie zostanie to zaznaczone inaczej przy dokonywaniu płatności, zapłata za towar miała być księgowana na należności wynikające z najdalej wymagalnych faktur /§ 4 pkt 6 umowy/.

Tytułem zabezpieczenia wierzytelności powoda z umowy handlowej strony podpisały deklarację wekslową, pozwany wystawił weksel in blanco.

dowody: umowa z dnia 24.01.2012 r. k. 35-36, deklaracja wekslowa k. 9, weksel k. 8,

Powód wypełnił weksel na kwotę 534 615,65 zł. z terminem płatności 20 stycznia 2015 r.

Weksel nie został zapłacony.

Dowody: wezwanie do zapłaty z dnia 25.11.2014 r. k. 115, wezwanie do zapłaty z dnia 10.12.2014 r. z dowodem nadania k. 10-11, weksel k. 8,

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dowody z przedłożonych dokumentów prywatnych tj. z weksla, deklaracji wekslowej, umowy handlowej, faktur VAT, dowodów z kompensat. Sąd oparł się także na dowodach z przelewów jak i uzgodnień płatności gotówkowych, rachunków bankowych oraz płatności kartami, których treść i autentyczność nie były przez strony kwestionowane, i nie budziły także takich wątpliwości Sądu. Ponadto dowody powyższe, w tym wymienione zestawienia powołane na okoliczność dokonanych przez pozwanego wpłat oraz ich zaliczania przez powoda, znajdowały oparcie w zeznaniach świadków P. P., M. (...), które też wzajemnie się potwierdzały w zakresie przebiegu współpracy z pozwanym, dokonywania wpłat za towar, braku reklamacji i braku zapłaty. Świadczenie ci jako pracownicy powoda, przy czym świadek K. K. (1) jako były pracownik, uczestniczący ze strony powoda w czynnościach z pozwanym, obsługujący jego zamówienia, mieli z tego tytułu bezpośrednie, zasługujące na nadanie im waloru wiarygodności informacje. W ocenie Sądu świadkowie ci logicznie i w przekonujący sposób przedstawili okoliczności zawarcia i wykonania spornych zamówień w ramach umowy o współpracy handlowej, stąd ich zeznania wzajemnie ze sobą jak z pozostałym materiałem dowodowym korespondujące, zasługiwały na danie im wiary w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W sprawie został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w oparciu o weksel. Wniesienie zarzutów przeciwko orzeczeniu, w którym uwzględniono powództwo na podstawie weksla in blanco, stanowi podstawę do tego, aby rozpoznawać roszczenie nie w ramach stosunku wynikającego z weksla, ale biorąc pod uwagę stosunek materialnoprawny, którego wykonanie zostało zabezpieczone wystawieniem weksla in blanco przez pozwanego. W zarzutach pozwany może zatem podnieść zarzuty dotyczące stosunku zobowiązaniowego stanowiącego podstawę wystawienia weksla lub innych dokumentów stanowiących podstawę wydania nakazu zapłaty.

W sprawie istotnym jest to, iż strona, która występuje w postępowaniu nakazowym z powództwem o zapłatę opartym na twierdzeniu, że dochodzone roszczenie przysługuje jej od pozwanego na podstawie podpisanego przez niego weksla, powinna do pozwu dołączyć poświadczający to weksel. Rzeczą pozwanego jest natomiast wykazanie bezzasadności tak uzasadnionego żądania /I ACa 646/14 Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z 2014-11-06/.

Przechodząc zatem na grunt stosunku zobowiązaniowego stanowiącego podstawę wystawienia weksla, wskazać należy, że powód wywodzi swe roszczenie z umowy sprzedaży.

Stosownie do art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Przepis ten wskazuje postanowienia przedmiotowo istotne, czyli elementy konstrukcyjne niezbędne do zakwalifikowania konkretnej umowy jako umowy sprzedaży tj. oznaczenie przedmiotu świadczenia, zbywcy i ceny. Jest to umowa konsensualna odpłatna wzajemna, zobowiązująca.

Powyższe przesłanki zostały spełnione co do umowy sprzedaży towarów, których dotyczą sporne faktury VAT.

Pozwany nie kwestionował dokonania zakupu towarów objętych wymienionymi w pozwie fakturami.

Zarzuty pozwanego odnośnie złej jakości towaru czy zawyżania cen były nieprecyzyjne, nie odnosiły się bowiem do konkretnych faktur dokumentujących określoną sprzedaż, a nadto były całkowicie gołosłowne. Zarzutem tym nadto przeczył materiał dowodowy z zeznań świadków w osobach obecnych lub byłych pracowników powoda, którzy zaprzeczyli, aby ceny były zawyżone, oraz aby towar był wadliwy, czy pozwany składał jakiejkolwiek reklamacje.

Materiał dowodowy z faktur VAT i zeznań świadków pozwalał na ustalenie, że umowy sprzedaży wskazanych w fakturach towarów zostały zawarte, umówiony towar wydany pozwanemu, powód zaś wystawiał pozwanemu faktury VAT na umówione ceny.

Pozwany, na którym spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu /art. 6 kc/ nie wykazał zasadności podniesionego zarzutu, a to zapłaty spornej należności.

Pozwany na etapie przedsądowym nie kwestionował roszczenia powoda. Co więcej złożył oświadczenie o uznaniu długu na kwotę 449 911,98 zł. przewyższającą należność główną objętą wekslem i pozwem, a to 444 838,75 zł. Sąd miał na uwadze, iż w oświadczeniu tym brak daty i sprecyzowania jakich należności i jakich faktur dotyczy. Jednocześnie pozwany przyznał fakt podpisania zobowiązania, a jego twierdzenia co do spłaty tej kwoty pozostawały nieprecyzyjne i niewykazane. Pozwany w piśmie procesowym z daty 28 września 2015 r. powołał się na bliżej nieokreślone ustalenia stron, iż za towar, który nadal miał kupować, miał dokonywać płatności od razu, zaś wpłaty bankowe miały być przelewane na poczet tego zadłużenia. Na powyższe nie zaoferował żadnego materiału dowodowego. Jednocześnie z zeznań świadka P. P. wynikało jednoznacznie, że zobowiązanie zostało podpisane po dokonaniu części kompensat, a po jego podpisaniu nie została dokonana żadna dodatkowa wpłata.

Pozwany na okoliczność spłaty spornej w sprawie należności powołał się na dowody z przelewów na łączną kwotę 390 000 zł. /k.43-58/. Dowody te nie wykazują spłaty należności wskazanej w zobowiązaniu. Wpłaty te pochodziły z okresu w jakim wystawiono sporne faktury, tymczasem zobowiązanie miało zostać podpisane po tym przedziale czasu. Kolejną kwestią jest, że zgodnie z łączącą strony umową handlową, o ile nie zostanie to zaznaczone inaczej przy dokonywaniu płatności, zapłata miała być księgowana na należności wynikające z najdalej wymagalnych faktur /§ 4 pkt umowy/. W żadnym z tych dowodów nie wskazano, tytułem której z faktur płatności dokonuje pozwany. Powód na żądanie pozwanego przedłożył zestawienie, z którego wynikał sposób księgowania przez niego dokonywanych przez pozwanego wpłat. Pozwany do treści tego dowodu nie ustosunkował się, nie wskazał w jakiej jego zdaniem części zarachowanie zostało dokonane wadliwie.

Pozwany nie wykazał zapłaty spornej w sprawie kwoty także zawnioskowanymi dowodami z zeznań świadków, a to M. O. K. K. (1), pracowników powoda, którzy nie potwierdzili tezy pozwanego. Sąd oddalił wniosek dowody pozwanego z zeznań świadka K. K. (2), która nie odbierała wezwań na rozprawę w dniu 15 września 2015 r. i 22 grudnia 2015 r. doręczanych pod adresem wskazanym przez pozwanego, który był przy tym tożsamym z adresem pozwanego, na podstawie art. 217 § 3 kpc. Sam pozwany prawidłowo zawiadomiony także nie stawiał się na rozprawach, czym uniemożliwił przeprowadzenie zawnioskowanego przez siebie dowodu z przesłuchani strony pozwanej.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka A. K. jako zawnioskowany na okoliczność bezsporną, a to dokonywania płatności z innych kont niż firmowe pozwanego - na podstawie art. 227 kpc.

W świetle powyższego, Sąd mając na uwadze stanowisko pozwanego prezentowane w pismach procesowych, wynik postępowania dowodowego oraz nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanego jak też niestawiennictwo wzywonego na wskazany przez pozwanego adres jednego z zawnioskowanych przez niego świadków, w myśl art. 233 § 1 i 2 kpc uznał, iż pozwany nie wykazał faktu o rozstrzygającym dla sprawy znaczeniu, a to wygaśnięcia spornych w sprawie należności w wyniku zapłaty.

Nieskutecznym był także zarzut potrącenia, oparty na oświadczeniu pozwanego z dnia 23 lutego 2015 r., tj. złożonym już po doręczeniu pozwanemu odpisu nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Sąd miał na uwadze, że pozwany w piśmie procesowym zawierającym zarzuty może zgłosić zarzut potrącenia, jednak pod warunkiem, że dowody na potwierdzenie roszczeń pozwanego będą dokumentami zawartymi w katalogu określonym w art. 485 kpc, /art. 493 § 3 kpc/. Celem unormowania z art. 493 § 3 kpc, jak i postępowania nakazowego w ogólności jest zapewnienie powodowi uzyskania tytułu egzekucyjnego szybko, kosztem ochrony prawnej przysługującej pozwanemu. Cel ten nie zostanie osiągnięty, jeżeli pozwany będzie mógł przewlekać proces, podnosząc

zarzut potrącenia dokonanego w dowolnej formie oraz wnioski dowodowe na poparcie faktów uzasadniających prawdziwość tego zarzutu. Ustawodawca słusznie uznał, że skoro powód udokumentował swoje roszczenie w sposób określony w art. 485 kpc, to pozwany, broniąc się zarzutem potrącenia, musi również udowodnić swoje wzajemne wierzytelności w sposób przewidziany w art. 485 kpc. W przeciwnym razie doszłoby do jawnej dysproporcji w usytuowaniu stron kontradiktoryjnego procesu art. 493 § 3 kpc. /I ACa 1158/12 Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z 2013-02-14 /. Dokumenty, na które powołał się pozwany, a to „kompensaty” nie spełniają wymogu z art. 485 kpc. Wykazanie wierzytelności przedstawionych do potrącenia wymienionymi wyżej środkami dowodowymi, było w sprawie tym bardziej koniecznym, iż powód zakwestionował istnienie wzajemnych wierzytelności pozwanego. Jak to też wynikało z przeprowadzonego postępowania dowodowego, wierzytelności pozwanego objęte fakturami VAT, w oparciu o które zgłosił zarzut potrącenia, zostały już uprzednio przedstawione do potrącenia przez powoda ze wzajemnymi wierzytelnościami pozwanego wskazanymi w „kompensatach”.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania Sąd uznał powództwo za zasadne w całości, w konsekwencji utrzymał nakaz zapłaty sygn. akt VI GNc 13/15 wydany w postępowaniu nakazowym w mocy w oparciu o art. 496 kpc.